

1<sup>b</sup>. Den højtærede Minister mente, at man der vilde komme til at gribe ind paa en uheldig Maade i den nu fastsatte administrative Praksis, og den højtærede Minister saavne i alt Fald nærmere Bestemmelse om, hvilken af Kommunerne det er, der i Tilfælde af dette dobbelte Ophold skulde faa den Fjerdedelsandel, som Bestemmelsen tilfigter. Jeg havde ikke troet, at nogen nærmere Bestemmelse derom var fornøden, fordi Hovedreglen er Landkommunallovens § 21, og den siger, at den paagældende kan ansættes til forholdsmæssigt Bidrag, et Bidrag, der navnlig bliver at fordele efter den Tid, han har personligt Ophold i hver af Kommunerne. I disse Ord maa der jo ligge en tilstrækkelig Vejledning for, hvilken af Kommunerne der vil faa Broderparten. Der staar: „har haft personligt Ophold“. Hovedreglen i § 21 behøves jo slet ikke ændres ikke derved, hvad vi her have foreslaaet. Altsaa, i Forholdet mellem Kjøbenhavn og en Vandliggerkommune, er det indlysende, at man ved Anvendelsen af § 21 i Landkommunalloven maa henholde sig til den Kommune, hvor den skattepligtige personligt har Ophold; den faar Hovedparten; thi Tidsberegningen er det principale, og Indrømmelsen af en Andel til den anden Kommune er det sekundære i dette Forhold. Altsaa i dette Tilfælde vil Vandliggerkommunen, dersom det er anerkendt, at den paagældende skattepligtige har dobbelt Opholdskommune, faa paa Grund af dette Ophold i Landkommunen  $\frac{3}{4}$  af Staten, medens der kun beregnes Kjøbenhavns Kommune  $\frac{1}{4}$ . Saaledes har Forslagsstillernes Opfattelse været deraf; men dersom der tiltrænges en nøjere Forklaring eller Udvikling deraf, er det noget, som man naturligvis kunde søge at enes med den højtærede Minister om. Jeg skal nu overspringe Omtalen af Vedtægter og Tilvebringelsen af disse samt Principperne angaaende Formen for Hensynet til de Skatteindtægter, der ikke forlods ere beskattede. Den højtærede Minister udtalte sig nu om Overligningskommissionen paa en meget stærk Maade. Jeg skal der indstøde en Bemærkning til det ærede Medlem fra Storeheddinge (S. Scavenius). Han syntes at have forstaaet mine Ord, første Gang jeg talte, saaledes, at jeg havde antydet Muligheden af at gaa ind paa Overligningskommissioner. Det er en stor Misforstaaelse. Bevarelsen af Amtsrådene som øverste Instans for Skatteklager, anser jeg for at være et af Hovedpunkterne i Lovforslaget, og det vil vistnok ikke kunne fraviges. Det ligger i Opfattelsen af, at man ikke kan flytte Tjyngdepunktet i den nuværende Ordning for

hele Skatteligningen. Jeg tror heller ikke, der vil vindes noget; thi hvorledes man end vil tænke sig en anden Overligningskommission sammensat — jeg vil naturligvis ikke benægte, at den kunde finde en saadan Sammensætning, at den vilde tilfredsstille ogsaa Folketinget — er det jo givet, at der i dette Spørgsmaal, naar man ser praktisk paa det, væsentligt staar to Interesser over for hinanden, de mindre og de større Skatteydere. Dersom de mindre Skatteydere faa Overtaget i Skatteligningskommissionen, blive de større Skatteydere misfornøjede, og omvendt. Bliver man derimod staaende ved en lige Repræsentation i en saadan Overligningskommission, er det netop det, vi have i Amtsrådet. Det er netop saaledes sammensat, at de to Interesser ere lige varetagne. Der klages af den Grund over, at Amtsrådene ofte ere ude af Stand til at fatte Beslutninger, fordi de staa lige mod lige; men saaledes er nu en Gang Forholdet, og Beslutning kan ikke tages, uden at de to Parter komme overens derom; de maa tage rimeligt Hensyn til hinanden, og jeg tror, der er ikke saa lidt, der taler for Hensigtsmæssigheden af en saadan Ordning; i alt Fald er den dog egnet til at fremme passende Hensyntagen til de forskellige Sider. Jeg skal ogsaa gøre opmærksom paa, at jeg har ikke haft det Indtryk, at Indførelsen af en Overligningskommission egentlig er det, man fra Højres Side i Udvalget har anset for noget fortræffeligt. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om den mellemkommunale Besætning af Tiender og faste Afgifter mente den højtærede Minister ikke, at disse egnede sig til en saadan Besætning; thi man kunde ikke sige, at Oppebærelsen af saadanne Afgifter som Tiender og faste Afgifter, Jordskyld og Arvefæsteafgifter, paadrog den paagældende Kommune nogen Byrde, eller at den gjorde Brug af Kommunens Foranstaltninger. Det kan jeg dog paa ingen Maade give den meget ærede Indenrigsminister Ret i. Thi hvorledes frembringes, hvorledes staffles Jordskylden til Stede? Den staffles til Stede derved, at de paagældende Jordbrugere, som udrede den, yde den af deres Virksomhed. Dersom de ikke ydede Tiende til Tiendejerne og Jordskyld og Afgifter til de paagældende Gjere, vilde de jo selv beholde dette Udbytte af deres Virksomhed, og dette Udbytte vilde da blive Skatteobjekt til deres egen Kommune. Det er altsaa temmelig ligegyldigt, om de stikke denne Afgift, denne Tiende i deres egen Kommune, eller de betale den til en anden; i begge Tilfælde er der Tale om Produktet af den Virksom-